

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtute
Et Statu Religionis**

Qvo Quid Contineatur, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari provenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

Cap. I. Qvæ fuerit professio monachorum Orientis, eorum præcipuè qui
sub regula Basilij militarunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

tribus libris aduersus vituperatores vite monasticæ. Omnia etiam, quæ Celsianus de vita monachorum orientis refert in lib. de institutis renunciantium, & quæ scribit Palladius, quæque posteriores historici referunt, ad monachos sub regula Basilij militantes præcipuè referenda videntur. Denique ex regula Basilij omnes alias religionum regulas originem duxisse tanquam riuos ex vberissimo fonte, pie sentit Cardinalis Baronius tomo 4. anno Domini 303. non longe à fine. Specialiter verò solet illi attribui regula, quam ordo Carmelitarum proficetur, quod infra cap. 10. expendemus: nunc potius suppono ex regula Basilij nos nihil amplius habere, quæ ea quæ in eius operibus continentur, sub titulis regularum suarum disputatarum, ac breuiorum, & constitutionum monasticarum, præter quosdam sermones & epistolas, in quibus de eadem institutione monachorum disserit. Ex quibus etiam circumfertur quoddam veluti compendium regularum Basilij à Rufino compositum, seu in Latinum translatum.

VII. Igitur quantum ex illis regulis colligi potest, institutum illud Basilij ex parte finis, monachus propriè fuit: nam finis illius fuit diuinæ contemplationi vacare: & ideo separatam habitationem habere ab omnibus hominibus, qui communem viam mandatorum sequuntur, ut patet ex reg. 6. ex fufius disputatis. Et quamuis in reg. 7. compareret solitariam vitam cum cœnobitica, & hanc posteriorem præferat, utramque tamen supponit debere ad contemplationem principaliter ordinari. Et quamuis actionem aliquam in monacho requirat, semper tamen orationem, & contemplationem, tãquam finem principalem ponit, ut patet in c. 2. constit. monast. laborem autem manuum ad corporis exercitationem, & congruentem hominis occupationem requirit, ut patet ex c. 5. eandem constitutionem.

VIII. Media autem, quæ ad illum finem proponit, in primis ea sunt, quæ ad substantiam status religiosi pertinent, ut sunt paupertas, obedientia, castitas sub vno Prælatore, de quibus in prædictis regulis late disputat, exhortationes potius, & generalia documenta, quam peculiare aliquid & proprium illius instituti tradens. vnde quoad paupertatem non inuenio esse illis prohibitum aliquid in communi habere, sed solum in particulari: hanc verò exactissimam requirit, adeo ut nec minimam elemosinam religiosi sine licentia facere permittat de cœmunibus bonis, & cum licentia, non sine magna circumspectione, ut patet reg. 87. 91. 100. & 101. & 302. ex breuioribus. In castitate etiã & obedientia maximam obseruantiam postulat: & hæc vota pactum, & promissionem appellat, quæ violari aut rescindi non potest in constitut. monast. cap. 22. & 34.

IX. Quoad alia verò specialia media requirit imprimis peculiarem, pauperem, & simplicem habitum, ut patet in reg. 22. ex fufioribus; non tamen declarat cuius coloris, aut figure ab ipso fuerit institutus. Quoad habitationem, præter separationem contentus, ordinariam clausuram requirit, & ferè nullam cum secularibus hominibus conuersationem permittit, ut patet ex cap. 6. 7. & 8. constitutionum. Non inuenio tamen de modo seruandi silentium aliquid speciale ab eo statutum, præter ea quæ sæpe docet de moderatione circa loquutionem seruanda, ut cap. 12. & 13. constit. Similiter de ratione victus non inuenio in regulis Basilij vsum carniū fuisse prohibitum, sed tantum commendari ut simplex, commune, & moderatum alimentum sit, & vniuersi cuiusque necessitati accommodatum, ut patet ex reg. 19. & 20. ex fufioribus: vnde etiam nulla certa ieiunia præcipit, sed ferè hoc totum Antistitis

arbitrio relinquit. De choro etiam vel cantu non inuenio ab eo esse factam mentionem, vel horarum distributionem, sed tantum orationem tum mentalem, tum etiam vocalem sæpius ab ipso esse commendatam simul cum diuinis laudibus & præsentia Dei, ut patet ex cap. 2. & 3. constit. & ex regula 5. 37. & aliis tam ex fufioribus, quàm ex breuioribus, præsertim 218. & 306. Denique idem dicendum est de aliis austeritatibus corporis seu actionibus penitentia: quamuis enim satis eam commendat & exaggeret, non tamen ad particularia præscribenda descendit. Simili etiam modo loquitur de corporali labore seu exercitatione: specialiter verò prohibet monachos, ne clericatum appetant, in c. 10. constit. & supponere videtur monachos à se institutos ordinari & ex vi professionis suæ non fuisse clericos, quamuis ad illum statum ascendere non repugnaret. Atque hæc sunt quæ de origine, & modo, ac perfectione illius status in particulari dicere possumus: quàm verò fuerit utilis Ecclesiæ Dei, & quot sancti, ac perfecti viri inde manauerint, ex his, quæ ex Chrysostomo, & Celsiano superius attulimus, intelligi potest. Quibus addi possunt quæ de SS. Ephrem, Helychio, & aliis ferè eiuſdem temporis leguntur apud Euagrium, Rufinum, & alios: nã post illa tempora nullam ferè lucem de orientis monachis habemus.

CAPVT II.

Quæ fuerit religionis S. Benedicti institutio, & progressus.

DE vita monastica quãdo primum cœperit in occidente, non omnino certum est: significat autem Ambrosius ab Eusebio Vercellen. Episcopo primum fuisse monachatum ex oriente in occidentem adductum. Indicat tamen non fuisse ab illo institutam aliquam religionem monasticam, de qua nunc loquimur: sed statum religiosum clericatui adiunxisse. Sic enim ait serm. 15. qui est de laudibus eius, *Ut cœteratatem, illud quam admirabile est, quod in hac sancta Ecclesia eosdem monachos instituit esse, quos clericos, atque ipsam penetratibus sacerdotalia officia contineri, quibus & singulari castimonia conseruatur, ut esset in ipsis vti in contemptus rerum, & accuratio leuita um, ut si videres monasterii lectulos, instat orientali propoliti indicares: si deuotiones cleri perspiceres, angelici ordinis obseruatione gauderes.* Et lib. 5. epistol. 25. *Quid si in aliis Ecclesiis (inquit) tanta superest ordinandi sacerdotum consideratio, quanta cura expeditur in Vercellensi Ecclesia, vbi duo pariter videntur exigi ab Episcopo monasterii continentia, & disciplina Ecclesiæ.* Hæc enim primus in occidentis partibus diuersa inter se Eusebii sancta memoria coniunxit, ut & in ciuitate positus instituta monachorum teneret, & Ecclesiam regeret ieiunij sobrietate.

Quæ verba, ut dixi, intelligi possunt, quia & ipsemet Eusebius in persona sua austeritatē monachorum obseruare cœpit, & clericos suos iuxta eam instituerat. Et fortasse nō denuo adiunxit religiosum statum clericatui: ostendimus enim ab initio Ecclesiæ ab Apostolis, & eius discipulis fuisse obseruatum: & verisimile est etiam in partibus occidentis, & maxime in Ecclesia Romana eum morem fuisse antea introductum, ut ex epist. 5. Clementis, & ex aliis colligitur. Austeritatem ergo monachalem illi statui adiungere potuit: vel certè propria monachorum monasteria instituit, ex quibus postea clericos crearet: & ideo dicitur monachatum clericatui coniunxisse. Nam de D. Martino ferè illi æquali refert Sulpitius, dialogo 1. cap. 7. factum Episcopum extra ciuitatem duobus ferè millibus monasterium sibi statuisse. Quod sic describit, *Ipse ex lignis constructam cellulam*

I.
De initio
monachatus
in occidentem
quid indicet
Ambrosius.

II.
Hic locus
Ambrosii
non conuin-
cit, ut varia
exempla
ostendantur